

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

КОЛИШНЯ ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА "ІНТЕРСПЛАВ проти УКРАЇНИ"

(Заява № 803/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

9 січня 2007 року

Це рішення стає остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Інтерсплав проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою у складі:

п. Ж.-П. Коста (Mr J.-P. Costa), Голова,
п. А. Б. Бака (Mr A. B. Baka),
п. І. Кабрал Барreto (Mr I. Cabral Barreto),
п. К. Юнгвірт (Mr K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (Mr V. Butkevych),
пані А. Мулароні (Mrs A. Mularoni),
пані Д. Йочене (Ms D. Jočienė), судді,
та п. С. Нейсміт (Mr S. Naismith), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 31 березня 2005 року та 5 грудня 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте в останній зазначений день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 803/02), поданою до Суду проти України відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) спільним українсько-іспанським підприємством «Інтерсплав» (далі — заявник) 6 грудня 2001 року.

2. Заявник був представлений у Суді п. Олександром Сьомкіним. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженими — пані В. Лутковською та пані З. Бортновською.

3. Заявник стверджував, зокрема, що практика держави безпідставно відмовляти у підтвердженні права заявника на відшкодування ПДВ становила втручання у мирне володіння його майном і таке втручання було непропорційним та призвело до значних втрат у господарській діяльності заявника.

4. Заяву було передано на розгляд другої секції Суду (пункт 1 правила 52 Регламенту Суду). Зі складу секції, відповідно до пункту 1 правила 26 Регламенту Суду, було створено палату, яка мала розглянути цю справу (пункт 1 статті 27 Конвенції).

5. Ухвалою, яку було винесено 31 березня 2005 року, Суд визнав заяву частково прийнятною.

6. 1 квітня 2006 року Суд змінив склад секції (пункт 1 правила 25 Регламенту Суду), але справу залишив на розгляд палати, створеної зі складу колишньої другої секції.

7. Заявник і Уряд подали свої зауваження щодо суті справи (пункт 1 правила 59 Регламенту Суду).

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

8. Компанія-заявник «Інтерсплав» (далі — заявник) — спільне підприємство, що знаходиться у м. Свердловську Луганської області, Україна.

9. Факти справи, надані сторонами, можуть бути викладені наступним чином.

10. Заявник займається виробництвом товарів, використовуючи вторинний металевий брухт, придбаний в Україні з 20 % ставкою ПДВ. Основна частина продукції відправляється на експорт з 0% ставкою ПДВ. Заявник, таким чином, має право на відшкодування ПДВ, відповідно до ціни, встановленої на металобрухт. Згідно із Законом України «Про податок на додану вартість» (див. розділ «Національне законодавство» нижче) таке відшкодування має бути здійснене протягом місяця з дня подання заявником відповідних розрахунків до податкової інспекції за місцем свого знаходження. Якщо відшкодування затримується, виплачується компенсація. Обидві виплати (відшкодування та компенсація) здійснюються Державним казначейством України після отримання висновку відповідного державного податкового органу.

11. 3 квітня 1998 року відшкодування ПДВ заявникові систематично затримувалось у зв'язку з тим, що Державна податкова інспекція у м. Свердловську не підтверджувала суми, які зазначив заявник. З цієї ж причини заявник не міг отримати компенсацію за затримку у відшкодуванні ПДВ.

12. 3 1998 року заявник скаржився до Державної податкової адміністрації в Луганській області та Державної податкової адміністрації України на те, що Державна податкова інспекція у м. Свердловську вчасно не надала довідки про відшкодування ПДВ. Однак ці органи не виявили порушень у діях Державної податкової

інспекції у м. Свердловську, визнавши, поряд з тим, факт існування заборгованості держави перед заявником.

13. Заявник також подав скаргу прокурору м. Свердловська та до Генеральної прокуратури, але це було безрезультатним.

14. У своєму листі від 22 жовтня 2002 року заявник скаржився на те, що у нього виникли додаткові перешкоди у його господарській діяльності, включаючи нове дискримінаційне законодавство, перевірку транспорту податковою міліцією, а також судові провадження, ініційовані податковою адміністрацією, за розповсюдження неправдивої інформації працівниками його підприємства.

15. З 1998 року до цього часу заявник ініціював ряд судових проваджень (понад 140¹) до Господарського суду Луганської області у справах проти Державної податкової інспекції у м. Свердловську та відділення Державного казначейства України з метою отримання компенсації за затримку у відшкодуванні ПДВ.

16. У провадженнях, які мали місце протягом 1999–2000 років, заявник просив суд зобов'язати податкову інспекцію підтвердити суми компенсацій, що належать заявникові. Суд виніс рішення на користь заявника та зобов'язав податкову інспекцію надати відповідне підтвердження сум, які вимагав заявник.

17. У провадженнях, які мали місце протягом 2001–2003 років, заявник змінив предмет позову та просив суди присудити йому суми, що включали відшкодування ПДВ та компенсацію. Державна податкова адміністрація і Державне казначейство України заперечували вимоги заявника. Державна податкова адміністрація заперечувала ці вимоги на підставі відсутності компетенції щодо відшкодування ПДВ, а Державне казначейство України — на підставі неможливості здійснити будь-яке відшкодування ПДВ без попереднього підтвердження такої суми податковою інспекцією. У період між 2001 та 2004 роками суд виносив рішення на користь заявника та присуджував йому суми, які він вимагав. Суд підтвердив право заявника на отримання компенсації за різні затримки у відшкодуванні ПДВ.

18. Рішення суду, винесені між 1999 та 2002 роками, були виконані у періоди, що коливались від чотирьох днів до двох років і восьми місяців. Відповідно до тверджень заявника рішення, винесене 18 березня 2003 року, станом на лютий 2004 року залишалось невиконаним.

¹ Перелік відповідних судових рішень можна знайти у додатку до ухвали щодо прийнятності від 31 березня 2005 року.

19. У своєму подальшому листуванні заявник стверджував, що податкові органи заявляли, що рішення, винесені на його користь, не можуть бути виконані, оскільки присуджені суми потребують попереднього підтвердження податковою інспекцією.

20. 17 березня 2004 року заявник подав скаргу до Господарського суду Луганської області на дії відділення Державного казначейства у м. Луганську та Державної податкової інспекції у м. Свердловську, оскільки останні відмовлялись виконати рішення, винесені вищезазначеним судом у період між березнем 2003 року та лютим 2004 року (див. додаток), та пропонували конвертувати суми, присуджені на користь заявника вищезазначеними рішеннями суду, в державні боргові облігації з п'ятирічним строком погашення.

21. 24 травня 2004 року суд виніс рішення на користь заявника та зобов'язав відповідачів виконати відповідні рішення.

22. Заявник стверджував, що станом на 18 червня 2004 року сума заборгованості держави перед підприємством, що підтверджена рішеннями суду, складала 26 363 200,00 грн (приблизно 4 119 250 євро).

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

23. Стягнення та бюджетне відшкодування податку на додану вартість (ПДВ) регулюється Законом України «Про податок на додану вартість». Стаття 3 Закону передбачає, що продаж товарів в Україні та експорт товарів з України є об'єктом оподаткування. Відповідно до статті 6 Закону перші операції оподатковуються за ставкою 20 %, тоді як до других застосовується 0 % ставка.

24. Порядок обчислення і сплати податку регулюється статтями 7 та 8, які передбачають наступне:

«7.7. Порядок визначення суми податку, що підлягає сплаті (перерахуванню) до Державного бюджету України або відшкодуванню з Державного бюджету України (бюджетному відшкодуванню), та строки проведення розрахунків.

7.7.1. Сума податку, що підлягає сплаті (перерахуванню) до бюджету або бюджетному відшкодуванню, визначається як різниця між сумою податкового зобов'язання звітного податкового періоду та сумою податкового кредиту такого звітного податкового періоду.

Сплата податку має здійснюватись не пізніше ніж на двадцятий день місяця, що передує звітному періоду.

7.7.2. Платник податку подає органу державної податкової служби за місцем свого знаходження податкову декларацію...

7.7.3. У разі коли ... сума, визначена згідно з підпунктом 7.7.1 цієї статті, має від'ємне значення, така сума підлягає відшкодуванню платнику податку з

Державного бюджету України протягом місяця, наступного після подачі декларації.

Суми, що не відшкодовані платнику податку ... вважаються бюджетною заборгованістю. На суму бюджетної заборгованості нараховуються проценти на рівні 120 відсотків від облікової ставки Національного банку України, встановленої на момент її виникнення, протягом строку її дії, включаючи день погашення. Платник податку має право у будь-який момент після виникнення бюджетної заборгованості звернутися до суду з позовом про стягнення коштів бюджету та притягнення до відповідальності посадових осіб, винних у несвоєчасному відшкодуванні надмірно сплачених податків...

7.7.5. Суми податку на додану вартість зараховуються до Державного бюджету України та використовуються у першу чергу для бюджетного відшкодування податку на додану вартість згідно з цим Законом... У випадку, коли сума бюджетних надходжень від податку на додану вартість ... не покриває суму податків, що має бути відшкодована..., для такого бюджетного відшкодування використовуються доходи з інших джерел...

8.1. Платник податку, який здійснює операції з вивезення ... і подає розрахунок експортного відшкодування..., має право на отримання такого відшкодування протягом 30 календарних днів з дня подання такого розрахунку.

8.6. Експортне відшкодування надається протягом 30 календарних днів, наступних за днем подання розрахунку експортного відшкодування.

У разі, коли платник податку не подає розрахунок експортного відшкодування у встановлені строки, експортне відшкодування не надається, а суми такого відшкодування враховуються у розрахунок зобов'язань такого платника податку з податку майбутніх податкових періодів. Розрахунок експортного бюджетного відшкодування подається разом з декларацією за відповідний звітний період».

25. Згідно з Порядком відшкодування податку на додану вартість, затвердженим спільним наказом Державної податкової адміністрації України та Головного управління Державного казначейства України № 209/72 від 2 липня 1997 року, відшкодування ПДВ здійснюється Державним казначейством України за висновками податкових органів або за рішенням суду. Відшкодування ПДВ здійснюється протягом п'яти днів після того, як податкові органи надали підтвердження суми, яка вимагалась.

ЩОДО ПРАВА

I. ЩОДО СТВЕРДЖУВАНОГО ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ

26. Заявник стверджував, що практика держави безпідставно відмовляти у підтвердженні його права на отримання ПДВ становить втручання у мирне володіння його майном, на порушення статті 1

Першого протоколу до Конвенції. Положення цієї статті передбачають таке:

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів».

А. Чи стосувалася ця справа «майна»

1. Зауваження сторін

27. Уряд стверджував, що право заявника на відшкодування ПДВ можна вважати «майном» в сенсі статті 1 Першого протоколу тільки після того, як суми відшкодування підтверджено рішеннями суду. У разі, якщо податкові органи заперечують право заявника на отримання відшкодування ПДВ, то право заявника на отримання «майна» або «законне сподівання» на його отримання визначається лише рішенням суду.

28. Уряд не погодився з висновком, який було зроблено в ухвалі щодо прийнятності, відносно того, що податкові органи не оскаржували суми відшкодування ПДВ, що вимагались заявником.

29. Заявник стверджував, що підставою для відшкодування ПДВ відповідно до закону була інформація, зазначена заявником у його податкових деклараціях. Рішення суду, винесені на користь заявника у даній справі, показали, що його право на відшкодування ПДВ було порушено ще до того, як він звернувся до судів, таким чином, вказуючи на те, що право існувало ще до того, як були винесені рішення суду. Окрім того, відповідно до закону держава може використовувати гроші, отримані від сплати ПДВ, на інші цілі тільки після того, як всі відшкодування ПДВ було здійснено. Відповідно, до цього моменту зв'язок між ПДВ та платником податку залишається. Заявник стверджував, що право на відшкодування ПДВ та компенсацію за затримку у його виплаті становить «майно» в сенсі статті 1 Першого протоколу.

2. Оцінка Суду

30. Суд вказує на те, що поняття «майно» у першій частині статті 1 Першого протоколу має автономне значення, яке не залежить від формальної класифікації, прийнятої у національному законодавстві (див. рішення у справі *Beyeler v. Italy* [GC], № 33202, п. 100, ЄСПЛ 2000-I). Питання, яке має бути розглянуто, стосується того, наскільки обставини справи, що розглядається в цілому, давали заявникові право на майновий інтерес, захищений статтею 1 Першого протоколу.

31. У зв'язку з цим Суд зауважує, що в даній справі спір стосується не конкретної суми відшкодування ПДВ або компенсації за затримку у його виплаті, а загального права заявника відповідно до Закону України «Про податок на додану вартість». Суд зауважує, що ознайомившись із критеріями та вимогами, встановленими національним законодавством, заявник мав достатньо підстав сподіватись на відшкодування ПДВ, який він сплатив під час здійснення своєї господарської діяльності, так само як і на компенсацію за затримку його виплати. Навіть якщо окрема вимога щодо відшкодування ПДВ може бути предметом перевірки та оскарження компетентними державними органами, відповідні положення Закону України «Про податок на додану вартість» не вимагають попереднього судового розгляду цієї вимоги з метою підтвердження права компанії на відшкодування.

Стосовно зауважень Уряду щодо висновку, який було зроблено в ухвалі щодо прийнятності, про те, що податкові органи не заперечували суми відшкодування ПДВ, які вимагались заявником, Суд зауважує, що висновок ґрунтувався на матеріалах, які він мав у своєму розпорядженні. Із матеріалів справи вбачається, що податкові органи не заперечували суми відшкодування ПДВ, які мали бути сплачені заявникові, а просто відмовлялись підтверджувати їх без будь-якої очевидної на те причини, посилаючись на відсутність компетенції у питаннях відшкодування ПДВ. Однак достовірним є те, що в декількох випадках, і тільки один раз успішно, розрахунки компенсації за затримку у відшкодуванні ПДВ, зроблені заявником, були оскаржені податковими органами у судових провадженнях. Проте ця остання теза не спростовує висновок Суду стосовно проваджень щодо відмови підтвердити суми відшкодування ПДВ.

32. В той час як Суд не визнає за необхідне визначати точний зміст та межі спірного законного інтересу, він переконаний, що чинники, зазначені вище, вказують на те, що заявник мав майновий інтерес, закріплений у законодавстві України та захищений статтею 1 Першого

протоколу до Конвенції (див., *mutatis mutandis*, *Buffalo S. r. L. en liquidation v. Italy*, № 38746/97, п. 29, від 3 липня 2003 року).

Б. Чи було втручання

33. Сторони не заперечували, що затримки у відшкодуванні ПДВ заявникові можна вважати втручанням у його право на мирне володіння своїм майном. На думку Суду, така ситуація відноситься до першого речення першої частини статті 1 Першого протоколу, яке визначає в загальних рисах принцип мирного володіння майном (див. рішення у справі *Buffalo S. r. L. en liquidation v. Italy*, зазначене вище, п. 31).

В. Чи було втручання виправданим

1. Зауваження сторін

34. Уряд стверджував, що існували виняткові обставини, які потребували вжиття заходів з метою захисту економічних інтересів держави. Держава опинилась у ситуації, в якій система відшкодування ПДВ використовувалась для зловживань, а саме: траплялись численні випадки несплати ПДВ, безпідставні вимоги щодо відшкодування ПДВ та фіктивні експортні операції. У такій ситуації від Уряду вимагалось вжиття заходів, що можуть зупинити такі зловживання та запобігти їм у майбутньому. На думку Уряду, судовий нагляд за відшкодуванням ПДВ був необхідним з метою захисту публічного інтересу та запобігання зловживань.

35. Уряд далі наголошує, що дії податкових органів в цій справі були зумовлені непропорційністю між сумами, які були сплачені заявником у вигляді податку, та сумами, які він вимагав як відшкодування ПДВ. Це викликало підозру у тому, що заявник використовував фіктивні компанії для поставок металевих брухтів. Відповідно до тверджень Уряду такі фіктивні підприємства були дійсно виявлені державними органами.

36. Відповідно, Уряд вважав, що вжиті заходи були в межах самостійної оцінки держави і що втручання було пропорційним і, таким чином, було досягнуто справедливий баланс між інтересами заявника і публічними інтересами.

37. Заявник стверджував, що він сплачував податки відповідно до закону і ці платежі перевірялись декілька разів державними органами. Він зазначив, що він не несе відповідальності за діяльність інших

компаній, у яких він купував металевий брухт, ціна на який включала ПДВ. Обов'язок сплачувати цей ПДВ покладался на ці компанії, а не на заявника. Заявник підкреслив, що він не мав ні компетенції, ні можливості контролювати господарську діяльність інших підприємств і ситуація, на яку посиляється Уряд, вказує на незадовільну діяльність податкових органів, за які заявник не мав би нести відповідальність. Він далі підкреслював, що численні перевірки його діяльності, які здійснювались податковими органами, не виявили порушень, на підставі яких останні могли б обґрунтувати свої відмови.

2. Оцінка Суду

38. Суд нагадує, що держави мають широкі межі самостійної оцінки у визначенні того, у чому полягає публічний інтерес, оскільки національний законодавчий орган, реалізуючи соціальну та економічну політику, має широке коло повноважень. Однак такі межі оцінювання не є абсолютними, і їх застосування підлягає перегляду органами Конвенції (див. рішення у справі *«Lithgow and Others v. the United Kingdom»* від 8 липня 1986 року, Серія А, № 102, стор. 50–51, пп. 121–122). На думку Суду, коли державні органи володіють будь-якою інформацією про зловживання у системі відшкодування ПДВ, що здійснюються конкретно кампанією, вони можуть вжити відповідних заходів з метою запобігання або усунення таких зловживань. Суд, однак, не може прийняти зауваження Уряду щодо загальної практики з відшкодування ПДВ за відсутності будь-яких ознак, які б вказували на те, що заявник був безпосередньо залучений до таких зловживань.

39. Суд далі зауважує, що з квітня 1998 року відшкодування ПДВ заявникові систематично затримувалось. Такі затримки були спричинені ситуацією, в якій державні органи, не заперечуючи суми відшкодування ПДВ на користь заявника, як це видно із матеріалів справи, не надавали підтвердження цих сум. Такі дії завадили заявникові повернути заявлені суми вчасно та створили ситуацію постійної невизначеності. Окрім того, заявник був вимушений постійно звертатись до суду з ідентичними скаргами. На думку Суду, вимогу щодо оскарження таких відмов в одному або декількох випадках можна вважати доцільною. Таким чином, використання заявником цього засобу не завадило органам податкової служби продовжити практику затримки виплати відшкодування ПДВ навіть після того, як рішення суду були винесені на користь заявника (див. п. 18 вище). Систематичний характер таких дій з боку державних органів призвів до надмірного тягаря, покладеного таким чином на заявника.

40. Відповідно, за таких обставин Суд вважає, що втручання у право власності заявника було непропорційним. Фактично постійні затримки відшкодування і компенсації у поєднанні із відсутністю ефективних засобів запобігання або припинення такої адміністративної практики, так само як і стан невизначеності щодо часу повернення коштів заявника, порушує «справедливий баланс» між вимогами публічного інтересу та захистом права на мирне володіння майном. На думку Суду, заявник перебував і продовжує перебувати під надмірним для нього тягарем (див. рішення у справі «*Buffalo S. r. L. en liquidation v. Italy*», зазначене вище, п. 38). Відповідно у справі було і продовжується порушення статті 1 Першого протоколу.

II. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

41. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

1. Матеріальна шкода

42. Заявник вимагав суму у розмірі 52 909 140,00 грн (приблизно 826 709,38 євро) як компенсацію за втрату прибутків, 8 380 385,68 грн (приблизно 1 309 435,13 євро) як компенсацію за втрати, що були понесені у зв'язку з інфляцією, 2 114 900,06 грн (приблизно 330 435,13 євро) на виплату банківських кредитів та 583 943,12 грн (приблизно 91 241,11 євро) як компенсацію за виплату вихідної допомоги.

43. Уряд стверджував, що скарги заявника в цьому випадку були необґрунтованими.

44. Суд бере до уваги, що в цій справі проценти на рівні 120 відсотків від облікової ставки Національного банку України нараховуються на суму заборгованості з відшкодування ПДВ заявникові з моменту її виникнення, протягом строку її дії. У той час як Суд не може оцінити показники економічної діяльності заявника, він, тим не менш, вважає, що заявника можна обґрунтовано розглядати як такого, що зазнав матеріальних витрат. Суд, здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, відповідно до статті 41 присуджує 25 000,00 євро (див., *mutatis mutandis*, *Pelissier and Sassi v. France* [GC], № 25444/94, п. 80, ЄСПЛ 1999-II).

2. Нематеріальна шкода

45. Заявник вимагав символічну суму у розмірі 1 євро на відшкодування нематеріальної шкоди.

46. Уряд залишив питання на розсуд Суду у разі, якщо останній встановить порушення Конвенції.

47. Суд вважає, що в цій справі заявник не вимагав відшкодування матеріальної шкоди. Відповідно, Суд нічого не присуджує.

48. Суд далі зауважує, що, враховуючи обставини даної справи, найбільш прийнятною формою сатисфакції, в принципі, могло б бути усунення адміністративної практики затримки відшкодування ПДВ, яка суперечить статті 1 Першого протоколу.

Б. Судові витрати

49. Заявник вимагав 3585,16 грн (приблизно 560 євро) на відшкодування витрат на дорогу та 106 953,77 грн (приблизно 16 711,53 євро).

50. Уряд вважав, що ця вимога є необґрунтованою, і не надав будь-яких подальших пояснень.

51. Суд вважає, що оскільки заявник вимагає відшкодування витрат на дорогу, зважаючи на кількість проваджень у національних судах (див. п. 15), сума, яку він вимагає, має бути виплачена. Суд, відповідно, присуджує цю суму в повному обсязі. Що стосується судових витрат, які заявник поніс у національних судових провадженнях (див. додаток до ухвали щодо прийнятності від 31 травня 2005 року) та які залишаються невиплаченими заявнику, Суд вважає, що повна виплата сум судових витрат, присуджених заявнику в ході судових проваджень у національних судах, перелік яких надається у додатку до ухвали щодо прийнятності від 31 березня 2005 року, становитиме остаточне відшкодування витрат в цій частині.

В. Пеня

52. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Вирішує*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу;
2. *Вирішує*, що:
 - (а) держава-відповідач має сплатити заявнику впродовж трьох місяців від дати набрання рішенням статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 41 Конвенції судові витрати, які заявник поніс у національних судових провадженнях, що розглядались у даній справі, та які залишаються невиплаченими, а також 25 000,00 євро (двадцять п'ять тисяч євро) як відшкодування матеріальної шкоди і 560 євро (п'ятсот шістдесят євро) як відшкодування судових витрат, які мають бути конвертовані у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, плюс будь-який податок, який може підлягати сплаті із зазначених сум;
 - (б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;
3. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено в письмовій формі 9 січня 2007 року відповідно до пунктів 2 і 3 статті 77 Регламенту Суду.

С. Нейсміт
Заступник Секретаря секції

Ж.-П. Коста
Голова секції